

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16379/2024
29.08.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца „ДДОР Нови Сад“ а.д.о. Нови Сад, чији је пуномоћник Дејан Ћирић, адвокат из ..., против тужених АА из села ..., општина ... и ББ из села ..., општина ..., чији је пуномоћник Миле Крстић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1873/21 од 20.06.2022. године, у седници већа одржаној 29.08.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1873/21 од 20.06.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1873/21 од 20.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1873/21 од 20.06.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог ББ и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу П 135/19 од 25.05.2021. године, којом су обавезани тужени да тужиоцу, на име регреса, солидарно исплате износ од 299.920,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 189.000,00 динара од 26.03.2016. године до исплате, а на износ од 110.920,00 динара од 29.03.2016. године до исплате, као и да му накнаде трошкове парничног поступка у износу од 83.598,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ББ је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно

дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом, применом материјалог права из одредби Закона о обавезном осигурању у саобраћају и Закона о облигационим односима обавезани су тужени да тужиоцу солидарно, на име регреса, исплате износ који је тужилац као осигуравач исплатио на име накнаде материјалне и нематеријалне штете трећим оштећеним лицима у саобраћајном удесу проузрокованом од стране туженог АА, управљајући возилом чији је власник тужени ББ, осигураним код тужиоца по основу уговора о осигурању од аутоодговорности, у алкохолисаном стању, због чега је изгубио право на осигуравајућу заштиту.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да је побијана одлука и оцена о постојању солидарне обавезе тужених да тужиоцу исплате регресно потраживање у складу са правним схватањима и праксом ревизијског суда који су изражени кроз одлуке Врховног суда донете у истоветним чињенично-правним споровима, па нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ако је возач управљао моторним возилом под утицајем алкохола изнад дозвољене границе, опојних дрога, односно забрањених лекова или других психоактивних супстанци, осигурано лице применом члана 29. став 1. тачка 4. Закона о обавезном осигурању у саобраћају губи право из осигурања. Према ставу 3. истог члана друштво за осигурање које накнади штету оштећеном лицу ступа у права оштећеног лица према лицу које је одговорно за штету за износ исплаћене накнаде, камату и трошкове поступка. Дакле, власник возила губи права из осигурања ако је лице које је управљало његовим возилом, управљало возилом под дејством алкохола изнад дозвољене границе, па када осигуравач возила накнади оштећеном лицу претрпљену штету, стиче право да исплаћени износ потражује и од власника возила којим је причињена штета оштећеном лицу, због тога што је лице коме је поверио возило управљало возилом под дејством алкохола и самим тим власник возила изгубио права из осигурања. Питање вожње у алкохолисаном стању је од значаја у контексту испуњености регресних услова из члана 29. став 1. тачка 4. Закона о обавезном осигурању у саобраћају, док се одговорност за штету из става 3. истог члана односи на одговорност за штету коју је претрпело оштећено лице и та одговорност је на страни осигураника, односно власника предметног возила.

Наводи ревизије којима се указује да се тужени АА неовлашћено послужио возилом туженог ББ, не указују на потребу новог тумачења права у погледу накнаде штете коју проузрокује неовлашћено лице и ступања друштва за осигурање у права оштећеног лица коме је исплаћена накнада штете према лицу одговорном за штету (члан 30. Закона о обавезном осигурању у саобраћају). У ситуацији када је штета проузрокована употребом моторног возила којим је управљало неовлашћено лице под утицајем алкохола изнад дозвољене границе, поред њега за штету је одговоран и ималац опасне ствари који није предузео све потребне мере да сачува државину ствари, па као осигурано лице губи права из осигурања (члан 29. став 1. тачка 4. наведеног закона). Зато ни у случају прихватања да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, исход поступка не би био другачији или повољнији за туженог ББ.

Ревизијски наводи о битној повреди одредаба парничног поступка нису посебно разматрани, јер се по изричитој одредби члана 404. став 1. ЗПП посебна ревизија може изјавити само због погрешне примене материјалног права.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. ЗПП Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 04.03.2019. године. Вредност предмета спора је износ од 299.920,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**